

UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #2

ÎNLĂNȚUITĂ

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Înlănțuită

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51922378

ISBN 9781094304304

Аннотация

Femei sunt ucise în nordul statului New York, trupurile lor găsite în mod misterios atârând în lanțuri. FBI-ul este solicitat și, având în vedere natura ciudată a crimelor – și absența oricăror indicii – nu pot apela decât la un singur agent: Agent Special Riley Paige. Riley, zdruncinată după ultimul său caz, este reticentă în a lua unul nou, de vreme ce este în continuare convinsă că un fost criminal în serie este în libertate, urmărind-o. Știe, totuși, că abilitatea ei de a intra în mintea unui criminal în serie și firea sa obsesivă sunt necesare rezolvării acestui caz, și pur și simplu nu poate refuza – chiar dacă asta o va împinge peste limite. Cercetările lui Riley o duc departe în mintea înșelătoare a criminalului, conducând-o prin orfeline, spitale de boli psihice, închisori, toate în efortul de a înțelege profunzimea psihozei lui. Dându-și seama că se confruntă cu un adevărat psihopat, Riley știe că timpul e scurt până ce va lovi din nou. Dar cu propria sa slujbă în joc și familia vizată, și cu psihicul său fragil în cădere, totul ar putea fi prea mult pentru ea – și prea târziu. Un thriller psihologic întunecat, cu suspans palpitan, ÎNLĂNȚUITĂ este volumul numărul 2 dintr-o nouă serie captivantă – cu un nou personaj îndrăgit – care te va face

să întorci paginile până târziu în noapte. Volumul numărul 3 din seria Riley Paige va fi disponibil în curând.

Содержание

Prolog	8
Capitolul 1	11
Capitolul 2	16
Capitolul 3	23
Capitolul 4	32
Capitolul 5	38
Capitolul 6	46
Capitolul 7	53
Capitolul 8	58
Capitolul 9	65
Capitolul 10	75
Конец ознакомительного фрагмента.	77

Blake Pierce

Înlănțuită

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să

acesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

Copyright © 2015 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise sub U.S. Copyright Act din 1976, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, sau stocată într-o bază de date sau sistem de accesare a datelor, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată utilizării în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați o copie suplimentară pentru fiecare beneficiar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o, sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să achiziționați propria dumneavoastră copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pură coincidență. Imaginea de pe supracopertă Copyright GoingTo, folosită sub licența Shutterstock.com

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Prolog

Căpitanul Jimmy Cole tocmai terminase de spus pasagerilor săi o veche poveste cu fantome de pe râul Hudson. Fusese o poveste despre un criminal cu un satâr, îmbrăcat într-o haină lungă, închisă la culoare, perfectă pentru o noapte încetoșată ca aceasta. Se întinse pe scaunul său și își odihni o clipă genunchii trosnind de la prea multe operații și cumpăni, pentru a mia oară, la pensionare. Văzuse aproape fiecare cătun de-a lungul Hudson-ului și, într-una din zilele astea, chiar și o barcă mică de pescuit ca a lui, Suzy, l-ar doborî.

Ajuns la sfârșitul nopții, cârmi barca spre mal și, în timp ce hârâia drept spre cheiul din Reedsport, unul din pasagerii săi îl strigă, smucindu-l din visare.

– Căpitane! Nu-i cumva fantoma ta acolo?

Jimmy nu se sinchisi să se uite. Toți cei patru pasageri ai săi – două cupluri tinere în vacanță – erau destul de beți. Cu siguranță unul din băieți încerca să le sperie pe fete.

Dar apoi una din femeii adăugă:

– Și eu o văd. Nu e ciudat?

Jimmy se întoarse către pasageri. Bețivi blestemați. Asta e ultima dată când își mai închiriază barca așa de târziu în noapte.

Al doilea bărbat arătă cu degetul.

– E acolo, spuse el.

Soția sa își acoperi ochii.

– O, nu pot să mă uit! spuse ea cu un râs nervos și rușinat.

Jimmy, exasperat, dându-și seama că nu-și va găsi pacea, se întoarse într-un final și se uită în direcția indicată de bărbat.

Într-o crăpătură între copacii de pe țărm, ceva îi atrase într-adevăr privirea. Strălucea, se gândi, și avea o figură umană nedeslușită. Orice ar fi fost, părea să plutească deasupra solului. Dar era prea departe pentru a fi văzută clar.

Până să-și găsească Jimmy binoclul, obiectul dispăru după copacii de-a lungul malului.

Adevărul era că și Jimmy băuse câteva beri. Asta nu era o problemă în ceea ce-l privea pe el. Cunoștea bine râul. Și îi plăcea munca sa. Îi plăcea în mod special să iasă pe Hudson la ora asta a nopții, când apa era atât de calmă și pașnică. Foarte puține lucruri puteau să-i spulbere liniștea sufletească.

Încetini și o dirijă pe Suzy cu grijă în parașocuri la intrarea în debarcader. Mândru de o acostare așa de lină, opri motorul și priponi barca de tacheți.

Pasagerii năvăliră jos de pe barcă chicotind și râzând. Se împleticiră de pe chei până pe țărm și se îndreptară spre pensiunea lor. Jimmy era bucuros că plătiseră înainte.

Dar nu putea să-și ia gândul de la acel obiect straniu pe care îl zărise. Era departe pe malul apei și era imposibil de văzut de aici. Cine sau ce ar fi putut fi?

Iritat de această viziune, știa că nu se va liniști până nu va găsi explicația. Așa era el.

Jimmy oftă zgomotos și mai iritat, și porni la pas, târându-

și picioarele înapoi de-a lungul malului râului, urmând liniile de tren care mărgineau apa. Acele linii fuseseră în activitate acum o sută de ani când în Reedsport erau aproape numai bordeluri și case de pariuri. Acum nu mai erau decât încă o relicvă a unor vremuri de altădată.

Într-un final, Jimmy dădu colțul după o curbură și se apropie de un depozit vechi din apropierea liniilor de tren. Câteva lămpi de securitate de pe clădire difuzau o lumină slabă, și o văzu: o figură umană strălucitoare care părea să plutească în aer. Figura era suspendată de una din traversele unui stâlp electric.

Cum se apropie și privi mai bine, un fior îi traversă coloana. Figura era cu adevărat umană – cu toate astea nu prezenta niciun semn de viață. Corpul era cu spatele la el, înfășurat într-un fel de material și strâns de jur împrejur cu lanțuri grele care se intersectau și se conectau cu mult peste orice nevoie de a reține un prizonier. Lanțurile străluceau în lumină.

Dumnezeule, nu iar.

Jimmy nu putu să nu-și amintească de o crimă înfiorătoare care zdruncinase întreaga zonă acum câțiva ani.

I se înmuieară genunchii. Jimmy se duse de partea cealaltă a corpului. Se apropie suficient pentru a-i vedea fața – și aproape căzu pe liniile de tren de șoc. O recunoscu. Era o localnică, o asistentă medicală, și prietenă de mulți ani. Avea gâtul tăiat, și în gura moartă avea drept căluș un lanț înfășurat în jurul capului.

Jimmy oftă adânc de mâhnire și groază.

Criminalul revenise.

Capitolul 1

Agentul special Riley Paige îngheță pe loc, privind șocată. Mâna de pietricele de pe patul său nu ar fi trebuit să fie acolo. Cineva intrase în casa ei și le așezase acolo – cineva care îi voia răul.

Înțelese imediat că pietricelele erau un mesaj, și că mesajul venea din partea unui vechi inamic. Îi spunea că nu îl ucisese până la urmă.

Peterson e viu.

Își simți corpul tremurând la gândul acesta.

Suspectase asta de mult, și acum era absolut sigură. Mai rău, fusese în casa ei. Gândul o făcu să-i vină să vomite. Era încă în casă acum?

Respirația i se tăie de teamă. Riley știa că resursele sale fizice erau limitate. Chiar în ziua respectivă supraviețuise unei confruntări cu un criminal sadic, și capul îi era încă bandajat și corpul plin de vânătăi. Ar fi fost pregătită să-l înfrunte dacă era în casă?

Riley își scoase imediat arma din toc. Cu mâinile tremurând, se duse spre șifonier și îl deschise. Nu era nimeni acolo. Verifică sub pat. Nimeni nici acolo.

Riley rămase pe loc și se forță să gândească limpede. Fusese în dormitor de când ajunsese acasă? Da, fusese, pentru că își pusese tocul armei pe comoda de lângă ușă. Dar nu aprinsese lumina

și nici măcar nu se uitase în cameră. Rămăsese pur și simplu în ușă și își lăsase arma pe comodă, apoi plecase. Se schimbase în cămașa de noaptea la baie.

Oare era posibil ca rivalul său să fi fost în casă în tot acest timp? După ce ea și April ajunseseră acasă, discutaseră și se uitaseră amândouă la televizor până târziu. Apoi April se duse la culcare. Într-o casă micuță ca a ei, să stai ascuns ar fi presupus o discreție extraordinară. Dar nu putea desconsidera posibilitatea.

Apoi fu cuprinsă de o nouă teamă.

April!

Riley înhăță lanterna pe care o ținea pe noptieră. Cu pistolul în mâna dreaptă și cu lanterna în mâna stângă, ieși din dormitor și aprinse lumina pe hol. Când nu auzi nimic neobișnuit, se îndreptă repede spre dormitorul lui April și trânti ușa de perete. Camera era în beznă totală. Riley aprinse lumina din tavan.

Fiica ei era deja în pat.

– Ce e, mamă? întrebă April, mijind ochii surprinsă.

Riley intră în dormitor.

– Nu te da jos din pat, spuse ea. Rămâi pe loc.

– Mamă, mă sperii, spuse April cu vocea tremurândă.

Asta era perfect în regulă în ceea ce o privea pe Riley. Ea însăși era speriată bine, iar fiica ei avea toate motivele să fie la fel de speriată ca ea. Se duse la șifonierul lui April, lumină cu lanterna înăuntru și văzu că nu era nimeni acolo. Nu era nimeni nici sub patul lui April.

Ce ar trebui să facă mai departe? Trebuia să verifice fiecare ungher și colț din restul casei.

Riley știa ce ar fi spus partenerul ei de cândva, Bill Jeffreys.

La naiba Riley, cheamă ajutoare.

Tendința ei veche de a face lucrurile de una singură îl înfuriase întotdeauna pe Bill. Dar de data aceasta, avea să țină cont de sfatul lui. Cu April în casă, Riley nu avea de gând să riște nimic.

– Pune-ți un halat și niște papuci, îi spuse ea fiicei sale. Dar nu părăsi camera – nu încă.

Riley se întoarse în dormitorul ei și își luă telefonul de pe noptieră. Apăsă tasta apelare rapidă pentru Serviciul de Analiză Comportamentală. De îndată ce auzi o voce la telefon, sâsâi:

– Agent special Riley Paige la telefon. A fost un intrus în casa mea. S-ar putea să se afle încă aici. Am nevoie să vină cineva rapid. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Și trimiteți și o echipă de criminalistică.

– Ne ocupăm imediat, veni răspunsul.

Riley încheie apelul și ieși din nou pe hol. În afară de cele două dormitoare și hol, casa era încă în întuneric. Ar fi putut fi oriunde, pândind, așteptând să atace. Bărbatul acesta o mai luase o dată prin surprindere, și aproape că murise în mâinile lui.

Aprinzând una după alta luminile și ținându-și arma pregătită, Riley se mișcă eficient prin casă. Ținti lanterna în fiecare dulap și colț neluminat.

În cele din urmă, aruncă o privire spre tavanul din hol. Ușa de deasupra ei dădea în podul în care era ascunsă o scară

retractabilă. Îndrăzneala oare să se urce să arunce o privire?

În acel moment Riley auzi sirenele poliției. Răsuflă profund ușurată la auzul sunetului. Își dădu seama că agenția sunase la poliția locală, deoarece sediul SAC era la mai bine de o oră și jumătate depărtare.

Intră în dormitor și își puse o pereche de încălțăminte și halatul de baie, apoi se întoarse în camera lui April.

– Vino cu mine, spuse ea. Stai aproape.

Ținând în continuare arma în mână, Riley își petrecu brațul stâng peste umerii lui April. Biata fată tremura de teamă. Riley o conduse pe April la ușa de la intrare și o deschise chiar când câțiva polițiști în uniformă se repezeau pe trotuar.

Ofițerul responsabil intră în casă cu arma scoasă.

– Care e problema? întrebă el.

– A fost cineva în casă, spuse Riley. Ar putea fi în continuare aici.

Ofițerul ochi pistolul din mâna ei neliniștit.

– Sunt de la FBI, spuse Riley. Agenții SAC vor ajunge curând. Am verificat deja casa, în afară de pod. Arată cu degetul. E o ușă în tavanul de deasupra holului.

Ofițerul strigă:

– Bowers, Wright, veniți înapoi și verificați în pod. Restul cercetați afară, în spate și în față.

Bowers și Wright se duseră direct pe hol și coborâră scara. Amândoi își scoaseră armele. Unul așteptă la capătul scării în timp ce celălalt urcă și plimbă o lumină în jur. După câteva clipe,

bărbatul dispăru în pod.

Curând, o voce anunță:

– Nimeni aici.

Riley voia să se simtă ușurată. Dar adevărul era că aproape își dorea ca Peterson să fi fost acolo. Ar fi putut fi arestat pe loc – sau mai bine, împușcat.

Era aproape sigură că nu avea să fie găsit în curtea din față sau în cea din spate.

– Aveți beci? întrebă ofițerul principal.

– Nu, doar un spațiu auxiliar, spuse Riley.

Ofițerul strigă afară:

– Benson, Pratt, verificați sub casă.

April încă se ținea strâns de mama ei.

– Mama, ce se întâmplă? întrebă ea.

Riley ezită. Ani de zile evitase să-i spună lui April mare lucru despre adevărul urât al muncii sale. Dar își dăduse seama recent că fusese prea protectoare. Așa că îi povestise lui April despre captivitatea sa traumatizantă în mâinile lui Peterson – sau cel puțin atât cât consideră ea că ar fi putut suporta fiica ei. Așa că îi confesase și dubiile sale privind moartea bărbatului.

Dar ce ar fi trebuit să-i spună acum lui April? Nu era sigură.

Până ca Riley să se poată decide, April spuse:

– E Peterson, nu-i așa?

Riley își îmbrățișă strâns fiica. Clătină din cap, încercând să ascundă frisoanele care îi treceau prin tot corpul.

– Încă mai trăiește.

Capitolul 2

O oră mai târziu, casa lui Riley roia de oameni îmbrăcați în uniforme sau purtând ecusoane FBI. Agenți federali înarmați până-n dinți și o echipă de criminaliști lucrau alături de poliție.

– Puneți într-o pungă pietricelele alea de pe pat, strigă Craig Huang. Vor trebui inspectate pentru amprente sau ADN.

La început, Riley nu fusese încântată să vadă că Huang era responsabil. Era foarte tânăr și experiența anterioară de lucru cu el nu decursese bine. Dar acum văzu că dădea ordine serioase și organiza eficient locul faptei. Huang se adapta meseriei.

Echipa de criminaliști era deja pusă pe treabă cercetând amănunțit fiecare centimetru al casei și căutând amprente. Alți agenți dispăruseră în bezna din spatele casei, încercând să găsească urmele vreunui vehicul sau a unei poteci prin pădure. Acum că lucrurile păreau să decurgă fără probleme, Huang o depărtă pe Riley de ceilalți și o conduse în bucătărie. Se așezară la masă. April li se alătură, încă puternic șocată.

– Deci ce credeți? o întrebă Huang pe Riley. E vreo șansă să-l mai găsim?

Riley oftă descurajată.

– Nu, mă tem că s-a dus de mult. Trebuie să fi fost aici mai devreme în seara asta, înainte ca eu și fata mea să ajungem acasă.

Chiar atunci, o femeie agent purtând vestă anti-glont intră dinspre spatele casei. Avea părul negru, ochi negri și un ten închis

la culoare, și părea chiar mai tânără decât Huang.

– Agent Huang, am găsit ceva, spuse femeia. Zgârieturi pe încuietoarea ușii din spate. Se pare că cineva a forțat-o.

– Bravo, Vargas, spuse Huang. Acum știm cum a intrat. Poți rămâne puțin aici cu Riley și fiica ei?

Chipul femeii se luminează de bucurie.

– Cu plăcere, spuse ea.

Se așează la masă și Huang părăsi bucătăria pentru a se alătura celorlalți.

– Agent Paige, eu sunt agent María de la Luz Vargas Ramírez. Apoi făcu o grimasă. Știu, e greu de pronunțat. E specific mexican. Mi se spune Lucy Vargas.

– Mă bucur că ești aici, agent Vargas, spuse Riley.

– Doar Lucy, vă rog.

Tânăra femeie rămase tăcută o clipă și o tot privi pe Riley. În cele din urmă spuse:

– Agent Paige, sper că nu sunt impertinentă spunând asta, dar... este o adevărată onoare să vă cunosc. V-am urmărit munca de când am început instruirea. Întregul dumneavoastră istoric este incredibil.

– Mulțumesc, spuse Riley.

Lucy zâmbi cu admirație.

– Vreau să spun, felul în care ați încheiat cazul Peterson – întreaga poveste mă uimește pur și simplu.

Riley clătină din cap.

– Aș vrea eu ca lucrurile să fie atât de simple, spuse ea. Nu e

mort. El a fost intrusul astăzi aici.

Lucy o fixă uimită cu privirea.

– Dar toată lumea spune..., începu Lucy.

Riley o întrerupse.

– A mai crezut cineva că era în viață. Marie, femeia pe care am salvat-o. Era sigură că era încă în libertate, tachinând-o. S-a...

Riley se opri, amintindu-și cu durere imaginea trupului Mariei atârând în propriul dormitor.

– S-a sinucis, spuse Riley.

Lucy părea atât îngrozită cât și surprinsă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Chiar atunci, Riley auzi o voce cunoscută strigând după ea.

– Riley? Ești bine?

Se întoarse și îl văzu pe Bill Jeffreys stând în arcada de la bucătărie, părând îngrijorat. SAC-ul îl alertase probabil de situație, așa că venise cu mașina proprie până acolo.

– Sunt bine, Bill, spuse ea. La fel și April. Stai jos.

Bill luă loc la masă cu Riley, April și Lucy. Lucy îl fixă cu privirea, aparent extaziată să-l cunoască pe fostul partener al lui Riley, încă o legendă a FBI-ului.

Huang se întoarse în bucătărie.

– Nu e nimeni în casă, și nici afară, îi spuse el lui Riley.

Oamenii mei au recoltat toate probele pe care le-au putut găsi. Au spus că nu au fost prea multe indicii. Va fi în sarcina tehnicienilor de laborator să vadă ce pot afla din ele.

– Mi-era teamă de asta, spuse Riley.

– Se pare că e timpul să încheiem aici pentru astă seară, zise Huang. Apoi părăsi bucătăria pentru a da ultimele ordine agenților.

Riley se întoarse spre fiica ei.

– April, o să stai acasă la tatăl tău în seara asta.

April făcu ochii mari.

– Nu te las aici, spuse April. Și clar nu vreau să stau cu tata.

– Trebuie, spuse Riley. S-ar putea să nu fii în siguranță aici.

– Dar mama -

Riley o întrerupse.

– April, mai sunt lucruri pe care nu ți le-am povestit despre omul ăsta. Lucruri îngrozitoare. Vei fi în siguranță. Vin mâine să te iau după ore.

Înainte ca April să poată protesta, Lucy vorbi.

– Mama ta are dreptate, April. Crede-mă. De fapt, ia-o ca pe un ordin din partea mea. Voi alege personal doi agenți care să te ducă acolo. Agent Paige, cu permisiunea dumneavoastră, îl voi suna pe fostul dumneavoastră soț și îi voi explica ce se întâmplă.

Riley fu surprinsă de oferta lui Lucy. Dar și încântată. În mod aproape curios, Lucy părea să înțeleagă faptul că ar fi fost un apel incomod pentru ea. Ryan ar fi luat fără îndoială mult mai în serios această veste de la oricare alt agent în afară de Riley. Lucy se descurcase bine și cu April.

Lucy nu numai că identificase punctul sensibil, dar dăduse și dovadă de empatie. Empatia era o calitate excelentă pentru un agent SAC, și adesea era mult prea uzată de stresul jobului.

Femeia asta e pricepută, se gândi Riley.

– Haide, îi spuse Lucy lui April. Hai să-l sunăm pe tatăl tău.

April o săgetă din priviri pe Riley. Totuși, se ridică de la masă și o urmă pe Lucy în sufragerie, unde începură să formeze numărul.

Riley și Bill rămaseră singuri, așezați la masa din bucătărie. Chiar dacă aparent nu mai era nimic de făcut, lui Riley i se părea normal ca Bill să fie acolo. Lucraseră împreună ani de zile și se gândise întotdeauna la ei ca la o pereche potrivită – amândoi la patruzeci de ani cu un strop de gri ivindu-se în părul negru. Amândoi erau dedicați muncii lor și avea probleme în căsnicie. Bill avea atât un temperament cât și o conformație puternică.

– A fost Peterson, spuse Riley. A fost aici.

Bill nu spuse nimic. Nu părea convins.

– Nu mă crezi? zise Riley. Am găsit pietricele în pat. El trebuie să le fi pus. Nu aveau cum altfel să ajungă acolo.

Bill clătină din cap.

– Riley, sunt sigur că a fost într-adevăr un intrus, spuse el. Nu ți-ai imaginat partea asta. Dar Peterson? Mă îndoiesc serios.

Furia lui Riley începea să crească acum.

– Bill, ascultă-mă. Am auzit un zăngănit la ușă într-o seară și m-am uitat afară și am găsit pietricele. Marie a auzit pe cineva aruncându-i pietricele în geamul de la dormitor. Cine altcineva să fie?

Bill oftă și își scutură capul.

– Riley, ești obosită, spuse el. Și când ești obosită și ai o idee

fixă în cap, e ușor să crezi aproape orice. I se poate întâmpla oricui.

Riley simți cum se lupta să-și rețină lacrimile. În vremuri mai bune, Bill ar fi avut fără îndoială încredere în instinctele ei. Dar acele vremuri erau apuse. Și știa de ce. În urmă cu câteva seri, îl sunase beată și îi sugerase să răspundă la atracția reciprocă dintre ei și să înceapă o aventură. Făcuse un lucru groaznic, și o știa, și nu mai băuse nicio gură de atunci. Chiar și așa, lucrurile nu mai fuseseră la fel între ea și Bill după acel incident.

– Știi despre ce e vorba, Bill, spuse ea. E din cauza acelui apel tâmpit. Nu mai ai încredere în mine.

Acum vocea lui Bill trosni de mânie.

– La dracu', Riley. Încerc doar să fiu realist.

Riley fierbea.

– Pleacă, Bill.

– Riley...

– Mă crezi sau nu. Alege. Dar acum vreau să pleci.

Cu un aer resemnat, Bill se ridică de la masă și plecă.

Prin ușa de la bucătărie, Riley putea să vadă că aproape toată lumea părăsise casa, inclusiv April. Lucy veni înapoi în bucătărie.

– Agentul Huang lasă doi agenți aici, spuse ea. Vor supraveghea casa dintr-o mașină pentru restul nopții. Nu sunt sigură că e o idee bună să rămâneți singură înăuntru. M-aș bucura să pot rămâne.

Rămase o clipă pe gânduri. Ce voia – de ce avea nevoie acum – era ca cineva să creadă că Peterson nu era mort. Se îndoia că ar

fi putut-o convinge chiar și pe Lucy de asta. Toată treaba părea fără speranță.

– O să mă descurc, Lucy, spuse Riley.

Lucy înclină capul și ieși din bucătărie. Riley auzi zgomotul ultimilor agenți părăsind casa și închizând ușa după ei. Riley se ridică și verifică atât ușa din față cât și ușa din spate pentru a se asigura că erau încuiate. Mută două scaune contra ușii din spate. Ar fi făcut suficient zgomot dacă cineva ar fi descuiat din nou încuietura.

Apoi rămase în picioare în sufragerie și se uită în jur. Casa părea ciudat de strălucitoare, cu toate luminile aprinse.

Ar trebui să sting o parte din ele, se gândi ea.

Dar când întinse mâna spre întrerupătorul din sufragerie, degetele îi înghețară. Pur și simplu nu putea. Era paralizată de groază.

Peterson, știa, venea din nou după ea.

Capitolul 3

Riley ezită preț de un moment când intră în clădirea SAC, întrebându-se dacă era pregătită să se confrunte cu cineva astăzi. Nu dormise toată noaptea și era frântă de oboseală. Senzația de teroare care o ținuse trează toată noaptea îi pulsase adrenalina până ce nu mai rămăsese nimic. Acum, se simțea secătuită.

Riley inspiră adânc.

Singura scăpare e în interior.

Își adună toată determinarea și intră în labirintul agitat format din agenți FBI, specialiști și personalul de asistență. Croindu-și calea prin zona open space, figuri familiare își dezlipiră privirea din calculatoare. Majoritatea zâmbiră văzând-o, iar câțiva ridicară în aer degetul mare în semn de felicitare. Riley începu încet să fie bucuroasă că hotărâse să vină. Avea nevoie de ceva care să-i ridice moralul.

– Bravo pentru Păpușar, spuse un agent tânăr.

Îi luă câteva secunde lui Riley să înțeleagă ce voia să spună. Apoi realizează că “Păpușar” trebuia să fie noua poreclă a lui Dirk Monroe, psihopatul pe care tocmai îl doborâse. Numele avea sens.

Riley observă și că o parte din fețe o priveau mai bănuitor. Fără îndoială că auziseră despre incidentul de aseară de la ea acasă când o întreagă echipă venise în goană în urma apelului său disperat după întăriri. Se întreabă probabil dacă sunt în toate

mințile, se gândi ea. După câte știa ea, absolut nimeni altcineva din Birou nu credea că Peterson era încă în viață.

Riley se opri la biroul lui Sam Flores, un tehnician de laborator cu ochelari cu rame negre, muncind din greu la calculator.

– Ce vești ai pentru mine, Sam? întrebă Riley.

Sam ridică ochii de pe ecran și o privi.

– Te referi la intrarea ta prin efracție, nu? Tocmai ce mă uitam la niște rapoarte preliminare. Mi-e teamă că nu e mare lucru. Tipii de la laborator nu au obținut nimic de pe pietricele – nici ADN nici fibre. Nici amprente.

Riley oftă descurajată.

– Anunță-mă dacă are loc vreo schimbare, spuse ea, bătându-l pe Flores cu palma pe spate.

– Nu mi-aș face speranțe, zise Flores.

Riley continuă în zona împărțită de agenții seniori. Trecând pe lângă birourile mici cu pereți de geam, văzu că Bill nu sosise. Asta era de fapt o ușurare, dar știa că mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să clarifice recenta stânjeneală dintre ei.

Când păși în propriul birou îngrijit și bine organizat, Riley observă imediat că avea un mesaj telefonic. Era din partea lui Mike Nevins, psihiatrul legist din D.C. care era uneori consultant în cazurile SAC-ului. De-a lungul anilor, îl găsisese a fi o sursă remarcabilă de discernământ, și nu numai în cadrul cazurilor. Mike o ajutase pe Riley în timpul crizei sale de TSPT după ce Peterson o capturase și o torturase. Știa că suna să vadă cum mai este, așa cum făcea adesea.

Era pe punctul de a-l suna înapoi, când carura masivă a agentului special Brent Meredith apăru în ușa ei. Trăsăturile întunecate, osoase ale comandantului de unitate făceau aluzii la personalitatea sa dură, “fără prostii”. Riley se simți ușurată văzându-l, întotdeauna alinată de prezența lui.

– Bine ai revenit, agent Paige, spuse el.

Riley se ridică să-i strângă mâna.

– Mulțumesc, agent Meredith.

– Am auzit că ai avut încă o mică aventură azi noapte. Sper că ești bine.

– Sunt bine, mulțumesc.

Meredith o privi cu îngrijorare călduroasă, și Riley știa că încerca să-i evalueze disponibilitatea pentru muncă.

– Vrei să mă însoțești în zona de pauză pentru o cafea? întrebă el.

– Mulțumesc, dar chiar trebuie să arunc un ochi pe niște documente. Altă dată.

Meredith înclină capul și nu spuse nimic. Riley știa că aștepta să vorbească ea. Fără îndoială că auzise și despre convingerea sa că Peterson fusese intrusul. Îi dădea o șansă să-și exprime opinia. Dar era sigură că Meredith nu ar fi fost mai dispus ca ceilalți să fie de acord cu ea în privința lui Peterson.

– Atunci ar fi bine să plec, spuse el. Dă-mi de veste oricând ai timp de o cafea sau de un prânz.

– Așa voi face.

Meredith se opri și se întoarse din nou spre Riley. Încet și cu

grijă, spuse:

– Ai grijă, te rog, agent Paige.

Riley remarcă o imensă însemnătate în acele cuvinte. Nu cu mult timp în urmă, un alt superior din agenție o suspendase pentru insubordonare. Fusesse reinstabilită, dar poziția ei putea fi încă fragilă. Riley simți că Meredith o avertiza prietenește. Nu-și dorea ca ea să facă ceva care să o pună în pericol. Și să facă mare tărăboi despre Peterson i-ar putea cauza probleme cu cei care declaraseră cazul închis.

De îndată ce fu singură, Riley se îndreptă spre cartotecă și scoase un dosar gros referitor la cazul Peterson. Îl deschise pe birou și frunzări prin el, împrăștiându-și memoria în ceea ce-l privea pe rivalul ei. Nu găsi mare lucru util.

Adevărul era că omul rămânea o enigmă. Nu existase nici măcar o mențiune a existenței lui până când Bill și Riley nu îl depistaseră în cele din urmă. Peterson putea nici măcar să nu fie numele lui adevărat, și găsiseră câteva prenume diferite aparent având legătură cu el.

Uitându-se prin dosar, Riley dădu peste fotografiile victimelor sale – femei care fuseseră găsite în morminte de mică adâncime. Toate prezentau cicatrici de la arsuri și cauza morții fusese strangularea cu mâinile. Riley se cutremură amintindu-și acele mâini masive, puternice care o prinseseră și o încuiaseră în cușcă asemeni unui animal.

Nimeni nu știa exact câte femei omorâse. Ar mai putea fi încă multe cadavre de descoperit. Și până ce Marie și Riley nu

fuseseră capturate și nu trăiseră să o povestească, nimeni nu știa cum îi plăcea să tortureze femeile în întuneric cu o torță cu propan. Și nimeni altcineva nu era dispus să creadă că Peterson era în continuare în viață.

Întreaga poveste o deprima cu adevărat. Riley era cunoscută pentru abilitatea ei de a pătrunde în mințile criminalilor – o abilitate care o speria uneori. Cu toate acestea, nu reușise niciodată să pătrundă în mintea lui Peterson. Și începând de acum, simțea că îl înțelegea chiar mai puțin.

Nu îi dăduse niciodată impresia lui Riley că ar fi fost un psihopat organizat. Faptul că își lăsa victimele în morminte de adâncime mică sugera contrariul. Nu era un perfecționist. Chiar și așa, era suficient de meticolos încât să nu lase niciun indiciu în urmă. Omul era cu adevărat paradoxal.

Își aminti de ceva ce Marie îi spusese cu puțin timp înainte să se sinucidă...

“Poate că e ca o fantomă, Riley. Poate că asta s-a întâmplat când l-ai aruncat în aer. I-ai ucis trupul dar nu i-ai omorât sufletul diabolic.”

Nu era o fantomă și Riley o știa. Era sigură – mai sigură ca oricând – că era pe undeva, și că ea era următoarea lui țintă. Totuși, după părerea ei Peterson putea foarte bine să fie o fantomă. În afară de ea, nimeni altcineva nu credea măcar că există.

– Unde ești, nenorocitul? șopti ea cu voce tare.

Nu știa, și nu avea cum să afle. Era blocată total. Nu avea de

ales decât să lase toată treaba baltă deocamdată. Închise dosarul și îl puse înapoi la locul lui în cartotecă.

Atunci îi sună telefonul din birou. Văzu că apelul venea pe o linie comună tuturor agenților speciali. Era linia pe care centrala SAC-ului o folosea pentru a înainta solicitările corespunzătoare agenților. Regula de aur era că agentul care răspundea primul unui asemenea apel primea cazul.

Riley aruncă o privire către celelalte birouri. Nimeni altcineva nu părea să fie prezent momentan. Ceilalți agenți fie luau o pauză fie erau plecați la treabă pentru alte cazuri. Riley răspunse.

– Agent special Riley Paige. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea de la telefon părea tensionată.

– Agent Paige, aici Raymond Alford, Comisarul poliției din Reedsport, New York. Avem o problemă gravă aici. Ar fi posibil să trecem pe video chat? Cred că aș putea poate să explic mai bine. Și am niște imagini pe care ar trebui să le vedeți cu ochii dumneavoastră.

Asta îi stârni curiozitatea lui Riley.

– Desigur, spuse ea. Îi dădu lui Alford datele ei de contact. Câteva clipe mai târziu vorbea cu el față în față. Era un bărbat slab cu început de chelie care părea să fie înaintat în vârstă. La momentul respectiv, expresia lui era neliniștită și obosită.

– Am avut o crimă aici azi noapte, îi spuse Alford. Una urâtă rău. Dați-mi voie să vă arăt.

O fotografie apăru pe ecranul lui Riley. Înfațișa ceea ce părea a fi corpul unei femei atârând de un lanț deasupra liniilor de

tren. Corpul era înfășurat într-o mulțime de lanțuri, și părea să fie îmbrăcat ciudat.

– Ce poartă victima? întrebă Riley.

– O cămașă de forță, spuse Alford.

Riley tresări. Uitându-se mai atent la fotografie, văzu că era adevărat.

Apoi imaginea dispăru și Riley se trezi din nou față în față cu Alford.

– Domnule Comisar Alford, apreciez semnalul dumneavoastră de alarmă. Dar ce vă face să credeți că acesta este un caz pentru Serviciul de Analiză Comportamentală?

– Pentru că exact același lucru s-a întâmplat acum aproape cinci ani, spuse Alford.

O imagine apăru cu cadavrul unei alte femei. Și ea era înlănțuită de jur împrejur și legată într-o cămașă de forță.

– La vremea aceea fusese o femeie care lucra cu jumătate de normă la închisoare, Marla Blainey. Modus operandi a fost identic – numai că ea a fost aruncată pe malul râului, nu agățată.

Chipul lui Alford reapăru.

– De data aceasta este vorba despre Rosemary Pickens, o asistentă medicală localnică, spuse el. Nimeni nu-și poate imagina din ce motiv, pentru niciuna dintre femei. Erau amândouă simpatizate.

Alford se cocoșă istovit și clătină din cap.

– Agent Paige, oamenii mei și cu mine suntem cu adevărat depășiți aici. Această nouă crimă trebuie să fie opera unui ucigaș

în serie sau a unui imitator. Problema este că niciuna din variante nu are sens. Nu avem astfel de incidente în Reedsport. Nu suntem decât un orașel turistic la marginea râului Hudson cu o populație de aproximativ șapte mii de locuitori. Uneori trebuie să intervenim în vreo bătaie sau să pescuim vreun turist din râu. Cam atât de rele sunt lucrurile de obicei aici.

Riley cumpăni. Părea să fie cu adevărat un caz pentru SAC. Chiar ar fi trebuit să îl transfere pe Alford direct lui Meredith.

Dar Riley aruncă o privire spre biroul lui Meredith și văzu că nu se întorsese încă. Va trebui să-l avertizeze despre acest caz mai târziu. Între timp, poate că putea să ajute puțin.

– Care au fost cauzele morții? întrebă ea.

– Gâtul tăiat, la amândouă.

Riley încercă să nu-și arate surprinderea. Sugrumarea și loviturile cu forță brută erau mult mai comune decât spintecarea.

Părea să fie un criminal deosebit de neobișnuit. Cu toate acestea, era genul de psihopat pe care Riley îl cunoștea bine. Era specializată în astfel de cazuri. Era păcat că nu avea să își poată pune în folosință priceperea de data aceasta. În urma traumei sale recente, nu avea să primească misiunea.

– Ați dat jos corpul? întrebă Riley.

– Nu încă, spuse Alford. E atârnată în continuare.

– Atunci nu o dați jos. Lăsați-o acolo deocamdată. Așteptați până ajung agenții noștri acolo.

Alford nu părea încântat.

– Agent Paige, va fi o sarcină dificilă. E chiar lângă liniile de

tren și poate fi văzută de pe râu. Și orașul chiar nu are nevoie de o asemenea publicitate. E mare presiune pe mine să o dau jos.

– Lăsați-o acolo, spuse Riley. Știu că nu e ușor, dar e important. Nu va dura mult. Vă vom trimite agenți acolo în după-amiaza asta.

Alford încuviință din cap în tăcere.

– Mai aveți și alte poze cu ultima victimă? întrebă Riley. Vreun prim-plan?

– Sigur, vi le arăt imediat.

Riley se trezi uitându-se la o serie de fotografii detaliate ale cadavrului. Polițiștii locali făcuseră o treabă bună. Fotografiile arătau cât de strâns și elaborat erau înfășurate lanțurile în jurul cadavrului.

În cele din urmă apăru un prim-plan cu fața victimei.

Riley simți că inima îi sare în gât. Ochii victimei erau bulbucați și avea un lanț drept căluș în gură. Dar nu asta o șocă pe Riley.

Femeia semăna mult cu Marie. Era mai în vârstă și mai corpolentă, dar chiar și așa, Marie ar fi putut să arate așa dacă ar mai fi trăit vreo zece ani. Imaginea o izbi pe Riley ca o lovitură emoțională în stomac. Era ca și cum Marie striga după ea, cerându-i să-l prindă pe acest criminal.

Știa că trebuia să preia cazul.

Capitolul 4

Peterson rula cu mașina, nu prea repede, nu prea încet, simțindu-se bine să aibă în sfârșit fata înapoi în câmpul vizual. În sfârșit, o găsisse. Iat-o, fiica lui Riley, singură, în drum spre liceu, neavând nici cea mai mică idee că o urmărea. Că avea să îi pună capăt vieții.

În timp ce o privea, fata se opri deodată în drum și se întoarse, ca și cum ar fi suspectat că era privită. Rămase pe loc, parcă indecisă. Câțiva studenți trecură pe lângă ea și se strecurară în clădire.

Avansă ușor mașina, așteptând să vadă ce va face mai departe. Nu că fata ar fi contat prea mult pentru el. Mama ei era adevărata țintă a răzbunării sale. Mama ei îi stricase grav planurile, și trebuia să plătească. O făcuse deja, într-un fel – până la urmă, o împinsese pe Marie Sayles la suicid. Dar acum trebuia să-i ia fata care conta cel mai mult pentru ea.

Fata, spre încântarea lui, începu să schimbe direcția și să se depărteze de școală. Din câte se părea, decisese să nu se ducă la ore azi. Inima îi bătea puternic – voia să profite de ocazie. Dar nu putea. Nu încă. Trebuia să-și spună să fie răbdător. Mai erau alți oameni în apropiere.

Peterson înaintă și dădu roată unui cvartal, forțându-se să aibă răbdare. Își suprimă un zâmbet la bucuria care avea să vină. Cu ce avea de gând pentru fiica ei, Riley avea să sufere în feluri pe

care nu le-ar fi crezut posibile. Deși era încă uscățivă și ciudată, fata semăna mult cu mama ei. Asta avea să facă lucrurile extra satisfăcătoare.

Cum se învârtea în jur, văzu că fata mergea iute de-a lungul străzii. Trase lângă bordură și o privi câteva minute, până ce-și dădu seama că o lua pe o stradă care ieșea din oraș. Dacă avea să meargă pe jos singură până acasă, atunci acesta ar putea fi momentul perfect să o înhațe.

Inima îi bătea tare, vrând să savureze perspectiva încântătoare. Peterson încercui un alt cvartal cu mașina.

Oamenii trebuiau să învețe să amâne anumite plăceri. Peterson știa să aștepte până la exact momentul potrivit. O recompensă amânată făcea totul mai plăcut. Învățase asta din ani de o delicioasă cruzime prelungită.

Sunt atât de multe lucruri de care să te bucuri, se gândi el mulțumit.

Când reveni și o văzu din nou, Peterson râse zgomotos. Făcea autostopul! Dumnezeu îi zâmbea de sus în această zi. Să-i ia viața era în mod clar merit să se întâmple.

Trase mașina lângă ea și îi oferi cel mai plăcut zâmbet al lui.

– Te duc undeva?

Fata îi zâmbi larg.

– Mersi. Ar fi super.

– Încotro te duci? întrebă el.

– Locuiesc puțin în afara orașului.

Fata îi comunică adresa.

El spuse:

– E chiar în drumul meu. Urcă.

Fata se așează pe scaunul din față. Cu o satisfacție crescândă, observă că avea până și ochii verde-căprui ai mamei sale.

Peterson apăsă butoanele pentru a încuia ușile și geamurile. Peste hurelul încet al aerului condiționat, fata nici nu observă.

* * *

April simți un val plăcut de adrenalină în timp ce își punea centura de siguranță. Nu mai făcuse niciodată autostopul. Mama ei ar face o criză dacă ar afla.

Desigur, așa îi trebuia mamei, se gândi April. Fusesse de-a dreptul nasol să o forțeze să stea la tata aseară – și asta doar din cauza unor idei nebune ale ei cum că Peterson ar fi fost în casa lor. Nu era adevărat, și April o știa. Cei doi agenți care o conduseseră acasă la tata așa spusese. Din ce își spusese unul altuia, părea că toată agenția era de părere că mama era puțin dusă cu pluta.

Bărbatul zise:

– Și ce te aduce în Fredericksburg?

April se întoarce și se uită la el. Avea o înfățișare plăcută, cu un maxilar mare, păr mișos și o barbă țepoasă. Zâmbea.

– Școala, spuse April.

– Un curs de vară? întrebă bărbatul.

– Mda, spuse April. În mod sigur nu avea să-i spună că se

hotărâse să chiulească. Nu că ar fi arătat ca genul de tip care nu ar fi înțeles. Părea destul de cool. Poate chiar i-ar fi plăcut să o ajute să sfideze autoritatea parentală. Totuși, era mai bine să nu se riște.

Zâmbetul bărbatului deveni puțin malițios.

– Și ce zice mama ta despre autostop? întrebă el.

April se aprinse de rușine.

– O, e de acord cu asta, spuse ea.

Bărbatul chicoti. Nu era un sunet prea plăcut. Și ceva îi trecu prin minte lui April. Întrebuse ce credea mama ei, nu ce cred părinții ei. Ce îl făcuse să o spună așa?

Traficul era relativ aglomerat atât de aproape de școală la această oră dimineața. Avea să dureze ceva să ajungă acasă. April speră ca bărbatul să nu facă prea multă conversație. Asta ar putea deveni de-a dreptul stânjenitor.

Dar după câteva străzi în tăcere, April se simți chiar mai incomodă. Bărbatul încetase să mai zâmbească și expresia lui i se părea mai degrabă ursuză. Observă că toate ușile erau încuiate. Apăsă pe furiș pe butonul de la geamul pasagerului. Nu se mișcă.

Mașina se opri în spatele unei coloane de mașini care așteptau ca semaforul să se schimbe. Bărbatul semnaliză la stânga. April fu cuprinsă de o explozie bruscă de anxietate.

– Ă... trebuie să mergem înainte aici, spuse ea.

Bărbatul nu spuse nimic. Oare pur și simplu nu o auzise? Cumva, nu-și putea face curaj să repete. În plus, poate plănuise să meargă pe un traseu diferit. Dar nu, nu-și putea da seama cum

ar fi putut să o ducă acasă din acea direcție.

April se întrebă ce să facă. Să țipe după ajutor? Ar fi auzit-o cineva? Și dacă bărbatul nu auzise ce spusese? Dacă nu voia să facă niciun rău? Toată treaba ar fi fost îngrozitor de jenantă.

Atunci, văzu pe cineva cunoscut mergând agale pe trotuar, ghiozdanul atârnat de un umăr. Era Brian, oarecum iubitul ei în ultima vreme. Bătu puternic în geam.

Răsufală ușurată când Brian se întoarse și o văzu.

– Vrei să mergi cu mașina? mimă ea către Brian.

Brian rânji și încuviință din cap.

– O, el e prietenul meu, spuse April. Putem să ne oprim să-l luăm și pe el, vă rog? Se duce la mine acasă oricum.

Era o minciună. April de fapt habar nu avea unde se ducea Brian. Bărbatul se încruntă și pufni. Nu era deloc încântat de asta. Avea să se oprească? Inima lui April bătea nebunește.

Brian vorbea la telefon în timp ce stătea pe trotuar și aștepta. Dar se uita direct la mașină și April era sigură că putea să-l vadă pe șofer destul de limpede. Era bucuroasă să aibă un potențial martor în cazul în care omul avea de gând ceva urât.

Bărbatul îl studie pe Brian și văzu bine că vorbea la telefon, și îl văzu uitându-se direct la el.

Fără să spună un cuvânt, bărbatul descuie ușile. April îi făcu semn lui Brian să se urce în spate, așa că deschise ușa și se urcă. Închise ușa chiar când semaforul trecea pe verde și coloana de mașini începu din nou să se miște.

– Mulțumesc pentru drum, domnule, spuse Brian vioi.

Bărbatul nu spuse absolut nimic. Se încrunta în continuare.

– Ne duce la mine acasă, Brian, spuse April.

– Grozav, răspunse Brian.

April se simțea în siguranță acum. Dacă bărbatul avea cu adevărat intenții rele, cu siguranță nu avea să-i înhațe pe amândoi. Îi va conduce în mod cert direct la mama acasă.

Gândindu-se mai departe, April reflectă dacă să îi povestească mamei despre bărbat și suspiciunile ei în ceea ce-l privea. Dar nu, asta ar fi însemnat să recunoască faptul că nu se dusesse la școală și că făcuse autostopul. Mama ar fi pedepsit-o pentru totdeauna.

În plus, se gândi ea, șoferul nu putea fi Peterson.

Peterson era un criminal psihotic, nu un om obișnuit conducând o mașină.

Și Peterson, până la urmă, era mort.

Capitolul 5

Expresia încordată și severă a lui Brent Meredith îi spunea lui Riley că nu îi plăcea deloc cerința ei.

– Este un caz evident pentru mine, spuse ea. Am mai multă experiență decât oricine altcineva cu acest gen de criminal în serie pervers.

Tocmai îi descriesese apelul din Reedsport, Meredith având maxilarul fix tot timpul.

După o tăcere îndelungată, în cele din urmă Meredith oftă.

– Aprob, spuse el reticent.

Riley răsuflă ușurată.

– Mulțumesc, domnule, spuse ea.

– Nu-mi mulțumi, mormăi el. Fac asta împotriva rațiunii mele. Nu sunt de acord decât pentru că ai aptitudinile speciale pentru a rezolva acest caz. Experiența ta cu acest gen de criminal e unică. Îți voi atribui un partener.

Riley simți că-și pierde brusc curajul. Știa că momentan nu era o opțiune să lucreze cu Bill, dar se întreba dacă Meredith știa de ce exista o tensiune între acești parteneri de lungă durată. Se gândi că cel mai probabil Bill îi spusese pur și simplu lui Meredith că voia să rămână aproape de casă momentan.

– Dar domnule – , începu ea.

– Niciun dar, spuse Meredith. Și gata cu șmecheriile tale de lup singuratic. Nu e inteligent și este împotriva politicii. Ai fost

aproape omorâtă mai mult de o singură dată. Regulile sunt reguli. Și încalc și-așa destule acum că nu te trimit în concediu după ultimele incidente.

– Da, domnule, spuse Riley încet.

Meredith își frecă bărbia, în mod evident luând în considerare toate variantele. Spuse:

– Agentul Vargas va merge cu tine.

– Lucy Vargas? întrebă Riley.

Meredith încuviință doar din cap. Lui Riley nu-i surâdea ideea.

– A fost în echipa care a venit la mine acasă azi noapte, spuse Riley. Pare foarte impresionantă și îmi place de ea – dar e începătoare. Sunt obișnuită să lucrez cu cineva mai experimentat.

Meredith zâmbi larg.

– Notele ei la academie au fost mult peste medie. Și, da, e tânără. E rar ca un student proaspăt ieșit din academie să fie acceptat în SAC. Dar ea chiar e atât de bună. E pregătită pentru o experiență pe teren.

Riley știa că nu are de ales.

Meredith continuă:

– Cât de repede poți fi gata de plecare?

Riley derulă în minte pregătirile necesare. Să vorbească cu fata ei era pe primul loc pe listă. Și ce altceva? Trusa ei de călătorie nu era în birou. Avea să fie nevoită să conducă până în Friedericksburg, să se oprească acasă, apoi să se asigure că April avea să stea la tatăl ei și apoi să se întoarcă în Quantico.

– Dați-mi trei ore, spuse ea.

– O să sun pentru un avion, spuse Meredith. O să-l anunț pe comisarul din Reedsport că avem o echipă pe drum. Să fii la aerodrom în exact trei ore. Dacă întârzii, ai încurcat-o.

Riley se ridică agitată de pe scaun.

– Am înțeles, domnule, spuse ea. Aproape îi mulțumi din nou, dar își aminti în grabă ordinul lui contrar. Părăsi biroul fără să mai rostească niciun cuvânt.

* * *

Riley ajunsese acasă într-o jumătate de oră, parcă afară și se îndreptă ținută spre ușa de la intrare. Trebuia să-și ia trusa de călătorie, o valiză mică pe care o ținea în permanență echipată cu cosmetice, un halat și un schimb de haine. Trebuia să le recupereze extrem de rapid și apoi să se ducă în oraș, unde urma să explice situația lui April și lui Ryan. Nu era deloc încântată de acea parte, dar trebuia să fie sigură că April era în siguranță.

Când învârti cheia în ușa de la intrare, observă că era deja descuiată. Știa că încuiase când plecase. O făcea mereu, fără greș. Toate simțurile lui Riley intrară în alertă. Își scoase arma și pași înăuntru.

Cum mergea discret prin casă, uitându-se după fiecare colț și în fiecare ungher, deveni conștientă de prezența unui zgomot prelung, continuu. Părea să vină din exterior, din spatele casei. Era muzică – muzică foarte tare.

Ce dracu'?

Încă atentă după vreun intrus, intră în bucătărie. Ușa din spate era pe jumătate deschisă și o melodie pop răsuna afară. Miroși o aromă cunoscută.

– O, Dumnezeuule, nu asta iar, își spuse ei însăși.

Își puse arma înapoi în toc și ieși afară. Bineînțeles, April era acolo, așezată la masa de picnic cu un băiat slăbănog aproape de vârsta ei. Muzica venea de la două boxe mici așezate pe masa de picnic.

Văzându-și mama, ochii lui April se bulbucară panicați. Întinse mâna pe sub masă ca să stingă joint-ul din mână, în mod evident sperând să-l facă să dispară.

– Nu te obosi să-l ascunzi, spuse Riley, gonind spre masă. Știu ce faci.

Abia se putea face auzită peste muzică. Se aplecă spre player și îl opri.

– Mamă, nu e ceea ce pare, spuse April.

– Este exact ceea ce pare, spuse Riley. Dă-mi restul.

Dându-și ochii peste cap, April îi înmână o pungă de plastic cu o cantitate mică de marijuana în ea.

– Credeam că lucrezi, spuse April, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Riley nu știa dacă să se simtă mai mult furioasă sau dezamăgită. O mai prinsese doar o dată pe April fumând iarbă. Dar lucrurile se amelioraseră între ele și crezuse că acele zile rămăseseră în urma lor.

Riley se holba la băiat.

– Mama, el e Brian, spuse April. E un prieten de la școală.

Cu o grimasă absentă și ochi reci, băiatul se întinse să dea mâna cu Riley.

– Încântat să vă cunosc, doamna Paige, zise el.

Riley își ținu mâinile de-a lungul corpului.

– Ce cauți de fapt aici? o întrebă Riley pe April.

– Aici locuiesc, spuse April, ridicând din umeri.

– Știi ce vreau să spun. Trebuia să fii acasă la tatăl tău.

April nu răspunse. Riley se uită la ceas. Timpul se scurgea.

Trebuia să rezolve rapid această situație.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Riley.

April începea să pară cumva rușinată. Chiar nu era pregătită pentru această situație.

– Am mers pe jos la școală de la tata de-acasă de dimineață, spuse ea. M-am intersectat cu Brian în fața școlii. Am decis să chiulim azi. E în regulă dacă lipsesc din când în când. Am oricum note bune. Examenul final e abia vineri.

Brian lăsa să-i scape un râs nervos, fără sens.

– Mda, April chiar se descurcă grozav la cursul ăsta, doamna Paige, spuse el. E foarte tare.

– Cum ați ajuns aici? întrebă Riley.

April se uită într-o parte. Riley ghici cu ușurință de ce fiica ei era reticentă să-i spună adevărul.

– O, Dumnezeule, copiii! Ați făcut autostopul, nu-i așa? spuse Riley.

– Șoferul era un tip cu adevărat de treabă, foarte liniștit, spuse April. Brian a fost cu mine tot timpul. Am fost în siguranță.

Riley se chinui să-și țină nervii și vocea sub control.

– De unde știi că erați în siguranță? April, nu trebuie niciodată să accepți să fii dusă cu mașină de un străin. Și de ce ai veni aici după sperietura pe care am avut-o azi noapte? Asta a fost incredibil de prostesc. Îți imaginezi dacă Peterson mai era încă în preajmă?

April zâmbi ca și cum ar fi știut mai bine.

– Haide, mamă. Îți faci prea multe griji. Așa au zis ceilalți agenți. I-am auzit pe doi dintre ei vorbind despre asta – tipii care m-au dus acasă la tata aseară. Au spus că Peterson e categoric mort și tu pur și simplu nu poți accepta asta. Au spus că oricine a lăsat pietricelele alea a făcut-o probabil ca o farsă.

Riley fierbea. Își dorea să-și poată pune mâinile pe acei agenți. Aveau mult tupeu să o contrazică pe Riley în raza auditivă a fiicei sale. Se gândi să-i ceară lui April numele lor, dar decise să o lase baltă.

– Ascultă-mă April, spuse Riley. Trebuie să plec din oraș pentru câteva zile într-o misiune. Trebuie să plec imediat. Te duc acasă la tatăl tău. Am nevoie să stai acolo.

– De ce nu pot să vin cu tine? întrebă April.

Riley se întrebă cum naiba adolescenții puteau fi atât de tâmpiți în legătură cu anumite lucruri.

– Pentru că trebuie să termini cursul ăsta, spuse ea. Trebuie să-l treci sau o să rămâi în urmă cu școala. Engleza e obligatorie

și ai dat-o-n bară degeaba. Și în plus, lucrez. Nu e întotdeauna prudent să fii în preajmă când lucrez. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

April nu spuse nimic.

– Hai înăuntru, spuse Riley. Nu mai avem decât câteva minute. Trebuie să mai strâng câteva lucruri, și la fel și tu. Apoi te duc acasă la tatăl tău.

Întorcându-se spre Brian, Riley adăugă:

– Și pe tine te duc acasă.

– Pot să fac autostopul, spuse Brian.

Riley îl săgetă pur și simplu cu privirea.

– Bine, spuse Brian, părând oarecum intimidat. El și April se ridicară de la masă și o urmară pe Riley în casă.

– Luați-o înainte și duceți-vă în mașină, amândoi, spuse ea. Copiii părăsiră ascultători casa.

Trase noul zăvor pe care îl adăugase pe ușa din spate și merse din cameră în cameră asigurându-se că toate ferestrele erau încuiate.

În dormitorul ei, își luă geanta de voiaj și se asigură că tot necesarul era în continuare înăuntru. La plecare aruncă o privire neliniștită pe pat ca și cum pietricelele s-ar fi întors. Preț de o clipă, se întrebă de ce pleca într-un alt stat în loc să rămână aici și să încerce să-l găsească pe criminalul care le pusese acolo ca să o tachineze.

În plus, manevra aceasta a lui April o speriase. Putea să aibă încredere în fiica ei să aibă grijă de ea în Fredericksburg? Așa

crezuse înainte, dar acum avea dubii.

Totuși, nu avea ce să facă pentru a schimba lucrurile. Se angajase în noul caz și trebuia să plece. Cum mergea spre mașină, aruncă o privire în pădurea deasă și întunecată, uitându-se după orice urmă de Peterson.

Dar nu era nimeni.

Capitolul 6

Riley aruncă o privire la ceasul din bord în timp ce îi conducea pe copii într-o parte înstărită a Fredericksburg-ului și se cutremură văzând cât de puțin timp mai avea. Cuvintele lui Meredith îi reveniră fulgerător în minte.

Dacă întârzii, ai încurcat-o.

Poate – doar poate – avea să ajungă la aerodrom la timp. Nu plănuise decât să treacă pe acasă și să ia o geantă, iar acum lucrurile deveneau mult mai complicate. Se întrebă dacă ar trebui să-l sune pe Meredith și să-l avertizeze că niște probleme de familie ar putea să o rețină. Nu, decise ea; șeful ei fusese deja destul de reticent. Nu se aștepta să îi acorde circumstanțe atenuante.

Din fericire, adresa lui Brian era pe drumul spre casa lui Ryan. Când Riley trase în fața unei grădini imense și opri mașina, spuse:

– Ar trebui să intru și să le spun părinților tăi ce s-a întâmplat.

– Nu sunt acasă, spuse Brian ridicând din umeri. Tata e plecat de tot și mama nu prea dă p-aici.

Ieși din mașină, se întoarse și spuse:

– Mulțumesc pentru că m-ați condus. În timp ce băiatul se îndrepta spre casă, Riley se întrebă ce fel de părinți își lasă copilul așa de unul singur. Nu știa în ce fel de necazuri poate intra un adolescent?

Dar poate că mama lui nu prea are de ales în privința asta, se

gândi cu amărăciune Riley. Cine sunt eu să judec?

Imediat ce Brian intră în casă, Riley plecă. April nu spusese nimic tot drumul, și nu părea să fie dispusă să vorbească acum. Riley nu-și putea da seama dacă acea tăcere era bosumflare sau rușine. Își dădu seama că aparent erau multe lucruri pe care nu le știa despre propria ei fiică.

Riley era supărată și pe ea și pe April. Numai ieri păreau să se înțeleagă mai bine. Crezuse că April începea să înțeleagă presiunea de pe un agent FBI. Dar apoi Riley insistase ca April să meargă la tatăl ei acasă noaptea trecută, iar azi April se răzvrătea pentru că fusese obligată să facă asta.

Riley își reaminti că ar fi trebuit să fie mult mai înțelegătoare. Întotdeauna fusese un pic rebelă ea însăși. Și Riley știa ce însemna să pierzi o mamă și să ai un tată distant. Era de așteptat ca April să se teamă că același lucru i se va întâmpla și ei.

E îngrozită pentru siguranța mea, realiză Riley. În ultimele luni, April își văzuse mama îndurând atât răni fizice cât și emoționale. După sperietura cu intrusul de seara trecută, April era cu siguranță foarte îngrijorată. Riley își reaminti că trebuia să dea mai multă atenție la ceea ce ar putea simți fiica ei. Oricine de orice vârstă ar putea avea dificultăți în a face față complicațiilor din viața lui Riley.

Riley trase în fața casei pe care o împărțise cândva cu Ryan. Era o casă mare și frumoasă cu un cerdac la ușa laterală, sau porte-cochère¹ cum o numea Ryan. Acum, Riley alegea să

¹ N. tr.: În franceză în textul original.

parcheze pe stradă în loc să intre pe alee până sub adăpost.

Nu se simțise niciodată acasă aici. Cumva, traiul într-un cartier de suburbie respectabil nu i se potrivise niciodată. Căsătoria ei, casa, cartierul, toate reprezentaseră atât de multe așteptări la care nu fusese niciodată capabilă să se ridice.

De-a lungul anilor, Riley realizase că se pricepea mai bine la munca ei decât s-ar fi priceput vreodată la o viață normală. În cele din urmă părăsise căsătoria, casa și cartierul, și asta o făcu cu atât mai determinată să se ridice la nivelul așteptărilor de a fi mama unei fiice adolescente.

În timp ce April începu să deschidă ușa de la mașină, Riley spuse:

– Stai.

April se întoarse și se uită la ea expectativ.

Fără să se oprească măcar să se gândească, Riley spuse:

– M-am prins. Am înțeles.

April o privi fix cu o expresie șocată. Pentru o clipă, păru gata să plângă. Riley se simți aproape la fel de surprinsă ca fiica ei. Nu prea știa ce-i venise. Știa doar că acum nu era momentul pentru lecții de morală, chiar dacă ar fi avut timp să emită una, ceea ce nu avea. De asemenea, simți instinctiv că spusese exact ce trebuia.

Riley și April ieșiră din mașină și merseră împreună spre casă. Nu știa dacă să spera ca Ryan să fie acasă sau nu. Nu voia să se certe cu el și se hotărâse deja să nu-i povestească despre incidentul cu marijuana. Știa că ar fi trebuit, dar pur și simplu nu

avea timp să facă față reacțiilor sale. Totuși, trebuia să-i explice că avea să fie plecată pentru câteva zile.

Gabriela, femeia guatemaleză robustă, de vârstă mijlocie, care lucrase ca menajera familiei timp de ani de zile, le întâmpină pe Riley și pe April la ușă. Ochii Gabrielei erau bulbucați de griji.

– Hija², unde ai fost? Întrebă ea cu accentul ei pronunțat.

– Îmi pare rău, Gabriela, spuse April sfioasă.

Gabriela se uită mai bine la chipul lui April. Riley văzu după expresia feței sale că depistase faptul că April fumase iarbă.

– Tonta! spuse Gabriela aspru.

– Lo siento mucho, spuse April, părând să regrete sincer.

– Vente conmigo, spuse Gabriela. Luând-o pe April înăuntru, Gabriela se întoarse și îi aruncă lui Riley o privire amară, dezaprobatore.

Riley se făcu mică sub acea privire. Gabriela era unul din puținii oameni pe lume care o intimidau cu adevărat. Femeia se purta minunat cu April, și în acel moment părea să facă o treabă mai bună în educarea ei decât Riley.

Riley strigă după Gabriela:

– Ryan e aici?

Îndepărtându-se, Gabriela răspunse:

– Sí. Apoi strigă în casă: Señor Paige, fata dumneavoastră s-a întors.

Ryan apăru în hol, îmbrăcat și aranjat de plecare. Păru surprins să o vadă pe Riley.

² N. tr.: În spaniolă în textul original.

– Ce cauți aici? Întrebă el. Unde a fost April?

– A fost la mine acasă.

– Ce? După tot ce s-a întâmplat azi noapte, ai luat-o acasă?

Maxilarul lui Riley se încleștă de exasperare.

– Nu am luat-o nicăieri, spuse ea. Întreb-o dacă vrei să știi cum a ajuns acolo. Nu am ce face dacă nu vrea să stea cu tine. Tu ești singurul care poate repara asta.

– Asta e numai vina ta, Riley. Ai lăsat-o să iasă total de sub control.

Pentru o fracțiune de secundă, Riley deveni furioasă. Dar furia ei se transformă într-un sentiment copleșitor că ar putea avea dreptate. Nu era corect, dar chiar știa cum să o împingă în direcția aceea.

Riley inspiră lung și adânc și spuse:

– Uite ce, plec din oraș pentru câteva zile. Am un caz în nordul statului New York. April trebuie să stea aici și trebuie să stea locului. Te rog explică-i situația Gabrielei.

– Explică-i tu situația Gabrielei, sări Ryan. Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Chiar acum.

– Și eu am un avion de luat. Chiar acum.

Rămaseră o clipă privindu-se fix unul pe celălalt. Cearta lor ajunsese într-un impas. Uitându-se în ochii lui, Riley își reaminti că îl iubise cândva. Și el păruse să o iubească tot atât de mult. Asta fusese pe vremea când amândoi erau tineri și săraci, înainte ca el să devină un avocat de succes și ea un agent FBI.

Nu putu să nu observe că era în continuare un bărbat foarte

arătos. Făcea eforturi mari ca să arate așa și petrecea multe ore în sala de sport. Riley știa prea bine și că avusese multe femei în viața lui. Asta făcea parte din problemă – se bucura de libertatea lui de burlac prea mult ca să se îngrijească de educarea fiicei lor.

Nu că eu aș fi mai brează, se gândi ea.

Atunci Ryan spuse:

– Mereu e vorba de jobul tău.

Riley își înăbuși furia. Dezbătuseră de atâtea ori subiectul. Munca ei era cumva și prea periculoasă și foarte ne semnificativă. Munca lui era tot ce conta, pentru că el câștiga mult mai mulți bani și pentru că el pretindea să schimbe cu adevărat ceva pe lume. De parcă rezolvarea de procese pentru clienți bogați însemna mai mult decât războiul fără sfârșit al lui Riley împotriva răului.

Dar acum nu se putea lăsa târâtă din nou în această veche dispută. Niciunul dintre ei nu câștiga oricum niciodată.

– Vorbim când mă întorc, spuse ea.

Se întoarse și se îndepărtă de casă. Îl auzi pe Ryan închizând ușa în spatele ei.

Riley se urcă în mașină și plecă. Mai avea mai puțin de o oră ca să ajungă înapoi în Quantico. I se învârtea capul. Atât de multe se întâmplaseră atât de repede. Doar cu puțin timp înainte decisese să preia un caz nou. Acum se întreba dacă era un lucru bun. Nu numai că April avea dificultăți în a face față acestor lucruri, dar era sigură că Peterson se întorsese în viața ei.

Dar într-un fel, avea sens. Atât timp cât April stătea cu tatăl

ei, era în afara pericolului de a pica în ghearele lui Peterson. Și Peterson nu avea să răpească alte victime în absența lui Riley. Pe cât de nedumerită era despre el, Riley știa un lucru sigur. Doar ea era ținta lui pentru răzbunare. Ea și nimeni altcineva, era destinată a fi următoarea lui victimă. Și avea să-i facă bine să fie departe de el pentru o vreme.

Își reaminti și de o lecție dură pe care o învățase în timpul ultimului ei caz – să nu se lupte cu tot răul din lume în același timp. Se rezuma la un simplu motto: Câte un monstru pe rând.

Și acum era pe urmele unei brute excepțional de violente. Un bărbat despre care știa că va lovi din nou în curând.

Capitolul 7

Bărbatul începu să întindă bucăți de lanț pe masa lungă de lucru din subsolul său. Era întuneric afară, dar toate acele zale de oțel inoxidabil erau lucioase și strălucitoare sub sclipirea unui singur bec.

Întinse unul din lanțuri pe toată lungimea lui. Zgomotul metalic îi stârni amintiri teribile de când fusese încătușat, închis în cușcă și torturat cu lanțuri ca acestea. Dar era așa cum își tot spunea în sinea lui: Trebuie să îmi înfrunt fricile.

Și pentru a face asta trebuia să-și dovedească autoritatea asupra lanțurilor însăși. Prea des în trecut lanțurile deținuseră controlul asupra lui.

Era păcat că cineva trebuia suferi din cauza asta. Timp de cinci ani crezuse că trecuse peste toată treaba asta. Îl ajutase foarte mult când biserica îl angajase ca paznic de noapte. Îi plăcuse slujba aceea, mândru de autoritatea care venea cu ea. Îi plăcuse să se simtă puternic și util.

Dar luna trecută, îi luaseră această slujbă. Aveau nevoie de cineva cu aptitudini de securitate, spusese, și calificări mai bune – cineva mai mare și mai puternic. Îi promisese să-l păstreze pentru lucrul în grădină. Ar fi câștigat în continuare suficienți bani pentru a plăti chiria la această casuță mică.

Chiar și așa, pierderea aceluși job, pierderea autorității pe care i-o dădea, îl tulburase, îl făcuse să se simtă neputincios. Acel

îmbold scăpă din nou de sub control – acea disperare să nu fie neputincios, acea nevoie frenetică să-și impună controlul asupra lanțurilor pentru ca ele să nu-l prindă din nou. Mai încercase să fugă de imbold, ca și cum ar fi putut să-și lase întunecimea interioară chiar acolo în subsol. Data trecută, condusesese tocmai până în Reedsport, sperând să scape de el. Dar nu putu.

Nu știa de ce nu putea. Era un om bun, cu o inimă bună și îi plăcea să facă favoruri. Dar mai devreme sau mai târziu, bunătatea lui se întorcea întotdeauna împotriva sa. Când o ajutase pe acea femeie, infirmiera aceea, să-și care cumpărăturile până la mașină în Reedsport, îi zâmbise și spuse, “Ce băiat bun!”

Tresări la amintirea aceluia zâmbet și a acelor cuvinte.

“Ce băiat bun!”

Mama lui zâmbise și spusese astfel de lucruri, chiar și când ținea lanțul de pe piciorul lui prea scurt ca să poată ajunge la ceva de mâncare sau chiar să vadă afară. Și măicuțele, și ele zâmbiseră și spusese astfel de lucruri când se uitau la el prin mica deschizătură pătrată din ușa micii lui închisori.

“Ce băiat bun!”

Nu toată lumea fusese nemiloasă, știa asta. Majoritatea oamenilor chiar îi voiau binele, mai ales în acest orașel în care se stabilise de multă vreme. Îl și plăceau. Dar de ce părea toată lumea să-l privească ca pe un copil – și un copil handicapat pe deasupra? Avea douăzeci și șapte de ani și știa că era excepțional de isteț. Avea mintea plină de gânduri geniale și rar întâlnește o problemă pe care să nu o poată rezolva.

Dar bineînțeles că știa de ce oamenii îl vedeau așa. Era pentru că abia putea să vorbească. Se bâlbâise fără speranță toată viața și abia dacă încerca vreodată să vorbească, deși înțelegea tot ce spuneau ceilalți oameni.

Și era mic și firav și trăsăturile lui erau îndesate și infantile, ca cele ale cuiva care s-ar fi născut cu vreun defect congenital. Întemnițată în acel craniu ușor diform era o minte remarcabilă, zădărnicită în dorința sa de a face lucruri geniale în lume. Nimeni nu știa asta. Absolut nimeni. Nici măcar doctorii de la spitalul psihiatric nu știuseră.

Era ironic.

Oamenii nu credeau că știe cuvinte ca ironic. Dar știa.

Acum se trezi pipăind nervos un nasture în mână. Îl smulsese de pe bluza infirmierei când o agățase sus. Amintindu-și de ea, se uită la pătuțul în care o ținuse legată în lanțuri mai bine de o săptămână. Își dorise să-i poată vorbi, să-i explice că nu intenționa să fie crud și că doar semăna atât de mult cu mama lui și cu măicuțele, mai ales în uniforma aia a ei de infirmieră.

Imaginea ei în acea uniformă îl perturbase. Fusese la fel cu femeia de acum cinci ani, paznic la închisoare. Cumva ambele femei se contopiră în mintea lui cu mama sa și cu măicuțele și cu angajații spitalului. Luptase o bătălie pierdută numai să îi distingă.

Era o ușurare să fi terminat cu ea. Era o responsabilitate teribilă, să o țină legată așa, dându-i apă, ascultând-o gemând prin lanțul pe care îl folosisse drept căluș. Desfăcuse călușul doar

pentru a-i pune un pai în gură pentru apă din când în când. Atunci încercase să țipe.

Dacă doar ar fi putut să-i explice că nu trebuie să țipe, că erau vecini peste stradă care nu trebuiau să audă. Dacă doar ar fi putut să-i spună, poate că ar fi înțeles. Dar nu i-a putut explica, nu cu bâlbâiala lui zadarnică. În schimb, încercase mutește să o amenințe cu un brici cu lama dreaptă. Pe termen lung, nici măcar amenințarea nu funcționase. Atunci luase decizia să îi despice gâtul.

Apoi o dusese înapoi în Reedsport și o atârnase așa, să o vadă toată lumea. Nu era sigur de ce. Poate era o avertizare. Măcar dacă oamenii ar putea înțelege. Dacă ar putea, nu ar mai fi nevoit să fie atât de nemilos.

Poate că era și felul lui de a spune lumii ce rău îi părea.

Pentru că îi părea rău. Avea să se ducă la florărie mâine și să cumpere flori – un buchetel ieftin – pentru familie. Nu ar putea vorbi florarului, dar ar putea scrie instrucțiuni simple. Cadoul avea să fie anonim. Și dacă ar găsi un loc bun în care să se ascundă, ar sta în apropierea mormântului când o înmormântau, înclinându-și capul ca orice alt îndoliat.

Întinse bine încă un lanț pe bancul de lucru, strângându-i capetele cât putu de tare, aplicându-și toată forța, amuțindu-i zăngăneala. Dar, în adâncul sufletului, știa că asta nu era suficient pentru a-l face stăpânul lanțurilor. Pentru asta, era nevoit să pună din nou la treabă lanțurile. Și avea să folosească una din cămășile de forță pe care le mai avea în posesie. Cineva trebuia să fie legat,

așa cum fusese el.

Altcineva va trebui să sufere și să moară.

Capitolul 8

Imediat ce Riley și Lucy coborâră din avionul FBI-ului, un polițist tânăr în uniformă veni spre ele, traversând pista în grabă.

– Frate, ce mă bucur să vă văd, spuse el. Comisarul Alford e furios. Dacă nu dă cineva jos imediat corpul lui Rosemary, riscă să facă un infarct. Reporterii sunt deja călare pe noi. Eu sunt Tim Boyden.

Moralul lui Riley decăzu în timp ce ea și Lucy se prezentau. Prezența atât de rapidă a presei la fața locului era un semn sigur de probleme. Cazul pornea cu stângul.

– Vă pot ajuta să duceți ceva? întrebă ofițerul Boyden.

– Ne descurcăm, spuse Riley. Ea și Lucy nu aveau decât două genți mici.

Ofițerul Boyden indică un punct de-a lungul pistei.

– Mașina e aici, spuse el.

Toți trei se îndreptară iute spre mașină. Riley se așeză pe scaunul pasagerului în față, iar Lucy pe bancheta din spate.

– Suntem la doar două minute de oraș, spuse Boyden începând să conducă. Mamă, nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Săraca Rosemary. Toată lumea o plăcea așa de mult. Mereu ajuta oamenii. Când a dispărut acum două săptămâni, ne-a fost frică tuturor de ce-i mai rău. Dar nu ne puteam imagina...

Vocea i se stinse și își scutură capul oripilat.

Lucy se aplecă în față de pe bancheta din spate.

– Am înțeles că ați mai avut un criminal ca acesta, spuse ea.

– Mda, pe vremea când încă eram la liceu, spuse Boyden.

Nu tot aici în Reedsport, totuși. Era aproape de Eubanks, mai departe spre sud de-a lungul râului. Un corp în lanțuri, exact ca Rosemary. Purtând și o cămașă de forță. Are dreptate șeful? Avem de-a face cu un criminal în serie?

– Nu ne putem exprima deocamdată, spuse Riley.

Adevărul era că Riley credea că șeful avea probabil dreptate. Dar tânărul ofițer părea deja destul de supărat. Nu avea niciun rost să-l alarmeze și mai mult.

– Nu-mi vine să cred, spuse Boyden, scuturându-și din nou capul. Un orașel drăguț ca al nostru. O doamnă drăguță ca Rosemary. Nu-mi vine să cred.

Cum intrau în oraș, Riley văzu două dube cu echipe de știri TV pe micuța stradă principală. Un elicopter cu logo-ul unui post de televiziune se învârtea deasupra orașului.

Boyden conduse până la o barieră unde se adunase un mic grup de reporteri. Un ofițer făcu loc mașinii printre ei. Doar câteva secunde mai târziu, Boyden trase mașina lângă o porțiune de linii de tren. Acolo era corpul, atârând de un stâlp electric. Câțiva polițiști în uniformă stăteau la câțiva metri de el.

Cum cobora din mașină, Riley îl recunoscu pe Comisarul Raymond Alford galopând spre ea. Nu părea deloc încântat.

– Sper că aveți un motiv al dracu' de bun să ne țineți cu corpul atârnat așa aici, spuse el. Ne-am trezit într-o situație de coșmar. Primarul amenință să-mi ia insigna.

Riley și Lucy îl urmară până la corp. În lumina după-amiezii târzii părea chiar mai ciudat decât păruse în pozele pe care Riley le văzuse pe calculatorul ei. Lanțurile din oțel inoxidabil străluceau în lumina soarelui.

– Presupun că ați restricționat locul, îi spuse Riley lui Alford.

– Am făcut cât de bine am putut, spuse Alford. Am blocat zona suficient de departe încât nimeni să nu poată vedea corpul exceptând de pe râu. Am redirectionat trenurile să ocolească orașul. Asta le încetinește și le dă peste cap orarele. Așa trebuie să fi aflat posturile de știri din Albany că se întâmplă ceva. Cu siguranță nu au aflat de la oamenii mei.

În timp ce Alford vorbea, vocea sa fu acoperită de elicopterul televiziunii care plana exact deasupra lor. Renunță la încercarea de a spune ce voia să spună. Riley putea citi obscenitățile de pe buzele sale în timp ce se uita la aeronavă. Fără să se ridice, elicopterul se îndepărtă învârtindu-se într-un cerc. Pilotul voia în mod evident să revină roată în zonă.

Alford își scoase telefonul mobil. Când i se răspunse, zbiră:

– Ți-am spus să-ți ții departe de locul faptei nenorocitul de elicopter. Acum spune-i pilotului tău să-și ducă dihania la o sută cincizeci de metri înălțime. Asta e legea.

După expresia lui Alford, Riley bănuie că persoana de la celălalt capăt i se împotriva. În cele din urmă, Alford spuse:

– Dacă nu-ți iei pasărea aia imediat de aici, reporterii tăi vor fi excluși din conferința de presă pe care o voi da după-amiaza asta.

Chipul i se relaxă puțin. Se uită în sus și așteptă. După cum

era de așteptat, după câteva momente elicopterul se ridică la o înălțime mai mult decât rezonabilă. Zgomotul motorului său încă umplea atmosfera cu un huroit strident și constant.

– Doamne, sper să nu mai avem de-a face cu prea multe d-astea, mârâi Alford. Poate când dăm corpul jos o să fie mai puțină atracție pentru ei. Totuși, pe termen scurt, presupun că există un avantaj. Hotelurile și pensiunile au ceva mai mulți clienți. Restaurantele la fel – reporterii trebuie să mănânce. Dar pe termen lung? E de rău dacă turiștii se tem să vină în Reedsport.

– Ați făcut o treabă bună ținându-i la distanță de locul faptei, spuse Riley.

– Presupun că am rezolvat măcar atât, spuse Alford. Haideți să încheiem odată cu asta.

Alford le conduse pe Riley și Lucy și mai aproape de corp. Hamul era legat de o frânghie groasă care trecea printr-un scripete de inox atașat de traversa înaltă. Restul frânghiei cobora drept la pământ.

Riley putea să-i vadă chipul femeii acum. Din nou, asemănarea ei cu Marie o traversă ca un șoc electric – aceeași durere tăcută și același chin pe care chipul prietenei ei le afișase după ce se spânzurase. Ochii bulbucăți și lanțul pus căluș în gură făceau ca imaginea să fie cu atât mai deranjantă.

Riley se uită la noul ei partener să vadă cum reacționează. Cumva spre surprinderea ei, văzu că Lucy lua deja notițe.

– E primul ta scenă a unei crime? o întreabă Riley.

Lucy înclină pur și simplu din cap în timp ce scria și observa. Riley consideră că reacționa extrem de bine la vederea cadavrului. Mulți începători ar fi vomitat în boscheți până acum.

La polul opus, Alford părea categoric să se simtă rău. Chiar și după atâtea ore, nu se obișnuise cu priveliștea. Pentru binele lui, Riley speră să nu fie nevoit să se obișnuiască niciodată.

– Nu prea miroase încă, spuse Alford.

– Nu încă, spuse Riley. Se află încă la stadiul de autoliză, în mare parte doar celulele interne care se dezintegrează. Nu e suficient de cald pentru a grăbi procesul de putrefacție. Corpul nu a început încă să se altereze din interior. Atunci mirosul va deveni cu adevărat urât.

Alford părea din ce în ce mai palid auzind acest fel de a vorbi.

– Dar rigor mortis? întrebă Lucy.

– Este în rigor complet, sunt sigură, spuse Riley. Va fi probabil pentru încă doisprezece ore.

Lucy tot nu părea deloc tulburată. Doar continua să însemneze mai multe notițe.

– Ați depistat cum a prins-o criminalul acolo sus? îl întrebă Lucy pe Alford.

– Avem o idee destul de clară, spuse Alford. S-a cățarat și a pus pe poziții scripetele. Apoi a tras corpul până sus. Se vede cum e fixat.

Alford indică un mănunchi de greutate din fier care se aflau lângă linii. Frânghia era legată prin găurile din greutate, înnodată cu grijă pentru a nu se desface. Greutățile erau genul care ar fi

putut fi găsite în aparatele de fitness din sălile de sport.

Lucy se aplecă și examinează greutatea mai de-a-proape.

– E aproape suficientă greutate aici pentru a contrabalansa complet corpul, spuse Lucy. Ciudat că a târât după el toate greutatea astea. Te-ai gândi că ar fi legat pur și simplu frânghia direct de stâlp.

– Ce îți spune asta? întrebă Riley.

Lucy se gândi o clipă.

– E mic și nu prea puternic, spuse Lucy. Scripetele nu i-a dat suficientă pârghie de unul singur. A avut nevoie de greutate ca să-l ajute.

– Foarte bine, spuse Riley. Apoi indică spre partea opusă liniilor de tren. Pe o întindere scurtă, o urmă parțială de cauciuc vira brusc de pe trotuar pe pământ. Și se poate vedea că și-a tras vehiculul foarte aproape. A fost nevoit. Nu ar fi putut să târască trupul prea departe de unul singur.

Riley examinează solul din jurul stâlpului electric și găsi scobituri ascuțite în pământ.

– Se pare că a folosit o scară, spuse ea.

– Mda, și am găsit scara, spuse Alford. Haideți, o să vă arăt.

Alford le conduse pe Riley și Lucy peste liniile de tren într-un depozit uzat de vreme construit din oțel ondulat. Un lacăt spart atârna de zăvorul ușii.

– Se poate vedea cum a intrat aici, spuse Alford. A fost destul de ușor. Un patent ar fi rezolvat treaba. Depozitul ăsta nu e folosit pentru mare lucru, doar depozitare pe termen lung, așa că nu e

prea securizat.

Alford deschise ușa și aprinse luminile fluorescente din tavan. Locul era, într-adevăr, aproape gol, cu excepția câtorva lăzi de transport năvălite de pânze de păianjen. Alford indică o scară înaltă sprijinită de peretele de lângă ușă.

– Asta e scara, spuse el. Am găsit pământ proaspăt pe picioarele ei. E probabil de aici și criminalul știa de ea. A intrat prin efracție, a târât-o afară și s-a urcat pe ea ca să fixeze scripetele. Odată ce a ridicat corpul unde își dorea, a târât scara înapoi. Pe urmă a plecat.

– Poate că a luat și scripetele tot din depozit, sugeră Lucy.

– Intrarea în depozit e luminată noaptea, spuse Alford. Deci este îndrăzneț și pun pariu că e destul de rapid, chiar dacă nu e prea puternic.

În acel moment se auzi o trosnitură zgomotoasă, ascuțită, de afară.

– Ce naiba? zbieră Alford.

Riley înțelese imediat că fusese un foc de armă.

Capitolul 9

Alford își scoase arma și se repezi afară din depozit. Riley și Lucy îl urmară cu mâinile pe arme. Afară, ceva plana în cercuri deasupra stâlpului de care atârna cadavrul. Scotea un bâzâit constant.

Tânărul ofițer Boyden avea arma scoasă. Tocmai trăsese în mica dronă care încercuia corpul și era gata să mai tragă o dată.

– Boyden, lasă naibii arma aia jos! strigă Alford. Își puse propria armă în toc.

Boyden se întoarse surprins spre Alford. Chiar când își cobora arma, drona se ridică mai sus și se îndepărtă.

– Ce naiba ai crezut că faci trăgând așa cu arma? mârâi el la Boyden.

– Protejam locul faptei, spuse Boyden. E probabil vreun blogger care face poze.

– Probabil, spuse Alford. Și nici mie nu-mi place câtuși de puțin. Dar e ilegal să tragi în chestiile alea. În plus, e o zonă populată. Ar trebui să știi mai bine de atât.

Boyden plecă capul rușinat.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el.

Alford se întoarse spre Riley.

– Drone, la dracu'! spuse el. Chiar urăsc secolul douăzeci și unu. Agent Paige, spuneți-mi vă rog că putem da jos cadavrul acum.

– Mai aveți și alte fotografii în afară de cele pe care le-am văzut? întrebă Riley.

– O grămadă, cu fiecare detaliu, spuse Alford. Le puteți vedea la mine în birou.

Riley încuviință din cap.

– Am văzut ce aveam nevoie să văd aici. Și ați făcut o treabă bună în a ține scena sub control. Dați-i drumul și dați-o jos.

Alford îi spuse lui Boyden.

– Cheamă-l pe coronerul districtului. Spune-i că poate să nu mai taie frunză la câini.

– Da, șefu', spuse Boyden, scoțându-și telefonul mobil.

– Haideți, le spuse Alford lui Riley și Lucy. Le conduse la mașina lui de poliție. Când se urcară și fură gata de plecare, un polițist le făcu loc dincolo de barieră spre strada principală.

Riley observă atent ruta. Criminalul ar fi circulat cu propriul vehicul pe aceeași rută pe care și Boyden și Alford o foloseau. Nu mai era nicio altă cale în zona dintre depozit și liniile de tren. Părea probabil ca cineva să fi văzut vehiculul criminalului, deși nu li s-ar fi părut neobișnuit.

Departamentul de poliție din Reedsport nu era nimic mai mult decât o vitrină de cărămidă chiar pe strada principală a orașului. Alford, Riley și Lucy intrară și luară loc în biroul comisarului.

Alford puse un teanc de dosare pe birou.

– Aici e tot ce avem, spuse el. Dosarul complet referitor la vechiul caz de acum cinci ani și tot ce știm până acum despre crima de azi noapte.

Riley și Lucy luară fiecare câte un dosar și începură să îl frunzărească. Atenția lui Riley fu captată de fotografiile de la primul caz.

Ambele femei erau de vârste asemănătoare. Prima lucrase într-o închisoare, ceea ce o punea într-o oarecare măsură în pericolul unei posibile victimizări. Dar a doua ar fi considerată o victimă cu risc scăzut. Și nu era nicio indicație cum că vreuna dintre ele ar fi frecventat baruri sau alte locuri care le-ar fi făcut în mod special vulnerabile. În ambele cazuri, cei care le cunoscuseră pe femei le descrieseră ca fiind prietenoase, săritoare și conformiste. Și totuși, trebuia să existe vreun factor care să-l atragă pe criminal la aceste femei în special.

– Ați făcut ceva progrese în cazul crimei Marlei Blainey? îl întreabă Riley pe Alford.

– A fost sub jurisdicția poliției din Eubanks. Inspectorul principal Lawson. Dar am lucrat cu el pe caz. Nu am aflat nimic util. Lanțurile erau total obișnuite. Criminalul le-ar fi putut lua de la orice magazin de bricolaj.

Lucy se aplecă spre Riley pentru a se uita la aceleași poze.

– Totuși, a cumpărat o grămadă, spuse Lucy. Ai crede că vreun angajat ar fi observat pe cineva care cumpără atâtea lanțuri.

Alford încuviință din cap.

– Mda, asta am crezut și noi la momentul respectiv. Dar am contactat magazinele de bricolaj de peste tot prin zonă. Niciun angajat nu a remarcat nicio astfel de vânzare neobișnuită. Trebuie să le fi cumpărat câte puține o dată, pe ici pe colo, fără să atragă

prea multă atenție. Până când a comis crima, avea o grămadă la îndemână. Poate că încă mai are.

Riley se uită mai atent la cămașa de forță pe care o purta femeia. Părea identică cu cea folosită pentru legarea victimei din noaptea trecută.

– Dar cămașa de forță? întrebă Riley.

Alford ridică din umeri.

– Ai zice că așa ceva va fi ușor de identificat. Dar nu am găsit nimic. Face parte din dotarea standard în spitalele psihiatrice. Am verificat toate spitalele din tot statul, inclusiv unul foarte aproape de aici. Nimeni nu a observat nicio cămașă de forță lipsă sau furată.

Liniștea se așternu în timp ce Riley și Lucy continuă să se uite peste rapoarte și fotografii. Corpurile fuseseră lăsate la o distanță de șaisprezece metri unul de celălalt. Asta indica faptul că ucigașul nu locuia prea departe. Dar cadavrul primei femei fusese aruncat fără tact pe marginea unui râu. În cei cinci ani dintre crime, atitudinea ucigașului se schimbase într-un fel.

– Și ce părere aveți de tipul ăsta? întrebă Alford. De ce cămașa de forță și toate lanțurile astea? Nu pare să exagereze?

Riley se gândi o clipă.

– Nu în mintea lui, spuse ea. E vorba de putere. Nu vrea să-și restricționeze victimele doar fizic ci și simbolic. Criminalul vrea să sublinieze acest aspect.

– Dar de ce femei? întrebă Lucy. Dacă vrea să-și subjuge victimele, nu ar fi mult mai dramatic cu bărbați?

– E o întrebare bună, răspuse Riley. Revăzu în minte locul crimei – cât de grijuliu fusese contrabalansat corpul.

– Dar amintește-ți, nu e prea puternic, spuse Riley. Poate fi în parte o chestiune de alegere a unor ținte mai ușoare. Femei de vârstă mijlocie ca acestea ar opune mai puțină rezistență. Dar probabil că și reprezintă ceva în mintea lui. Nu au fost alese ca indivizi, ci ca femei – și ceea ce or reprezenta femeile pentru el.

Alford lăsa să-i scape un bombănit cinic.

– Deci spuneți că nu a fost nimic personal, zise el. Nu e ca și cum aceste femei au făcut ceva ca să fie răpite și ucise. Nu e ca și cum criminalul chiar credea că o meritau în mod special.

– Așa se întâmplă de obicei, spuse Riley. În ultimul meu caz, criminalul viza femei care cumpărau păpuși. Nu-i păsa cine erau. Tot ce conta era că le vedea cumpărând o păpușă.

Liniștea căzu din nou. Alford se uită la ceasul de mână.

– Am o conferință de presă în aproximativ o jumătate de oră, spuse el. Mai e ceva de discutat înainte de asta?

Riley spuse:

– Păi, cu cât agentul Vargas și cu mine putem interoga mai repede familia cea mai apropiată a victimei, cu atât mai bine. Diseară, dacă e posibil.

Alford se încruntă îngrijorat.

– Nu cred, zise el. Soțul ei a murit tânăr, poate acum cincisprezece ani. Tot ce mai are sunt doi copii adulți, un băiat și o fată, amândoi cu familiile lor. Locuiesc chiar în oraș. Oamenii mei i-au interogat toată ziua. Sunt foarte epuizați și tulburați.

Haideți să-i lăsăm până mâine înaintea să-i mai supunem la un alt interogatoriu.

Riley văzu că Lucy era gata să protesteze, așa că o opri cu un gest tăcut. Era inteligent din partea lui Lucy să vrea să interogheze familia imediat. Dar Riley știa mai bine decât să facă valuri în rândul forței de ordine locale, mai ales dacă păreau să fie la fel de competenți ca Alford și echipa lui.

– Înțeleg, spuse Riley. Haideți să încercăm mâine dimineață. Dar familia primei victime?

– Cred că încă mai sunt ceva rude în Eubanks, spuse Alford. O să mă interesez. Haideți să nu ne grăbim. Criminalul nu e grăbit, până la urmă. Ultima lui crimă a fost acum cinci ani și e puțin probabil că va acționa din nou curând. Haideți să ne acordăm timp să facem lucrurile bine.

Alford se ridică de pe scaun.

– Ar trebui să mă pregătesc pentru conferința de presă, zise el. Vreți să participați? Aveți vreo declarație de făcut?

Riley reflectă asupra propunerii.

– Nu, nu cred, spuse ea. E mai bine ca FBI-ul să rămână discret deocamdată. Nu vrem ca ucigașul să simtă că i se face prea multă publicitate. Ar putea fi mai înclinat să se afișeze dacă nu crede că primește atenția cuvenită. Momentan, e bine ca dumneavoastră să fiți figura pe care o văd oamenii.

– Bine atunci, puteți să vă instalați, spuse Alford. Am rezervat două camere la o pensiune locală pentru dumneavoastră. Aveți și o mașină afară la dispoziție.

Îi glisă pe masă lui Riley formularul de rezervare și un set de chei de la mașină. Ea și Lucy părăsiră sediul.

* * *

Mai târziu, pe seară, Riley stătea pe un divan la fereastra bovindou care dădea spre strada principală din Reedsport. Amurgul se așternuse și luminile se aprindeau pe stradă. Aerul de noapte era cald și plăcut și totul era liniștit, fără niciun reporter în zare.

Alford rezervase pentru Riley și Lucy două camere minunate la etajul doi al pensiunii. Proprietara locului le servise o cină delicioasă. Apoi Riley și Lucy petrecuseră o oră și ceva în camera principală de la parter făcând planuri pentru a doua zi.

Reedsport chiar era un oraș pitoresc și încântător. În alte circumstanțe, ar fi un loc plăcut pentru o vacanță. Dar acum că Riley era departe de toate discuțiile despre crima de ieri, mintea ei se întoarse la griji mai familiare.

Nu se gândise la Peterson toată ziua până acum. Era pe undeva și ea o știa, dar nimeni altcineva nu o credea. Fusesse oare înțelept să lase lucrurile așa? Ar fi trebuit oare să încerce mai tare să convingă pe cineva?

Se înfioră gândindu-se că doi criminali – Peterson și cine le ucisese pe cele două femei aici – își vedeau de viață în acest moment așa cum le plăcea. Câți alții mai erau în libertate, pe undeva prin stat, pe undeva prin țară? De ce era cultura noastră

năpăstuită de aceste ființe umane pervertite?

Oare ce făceau? Complotau undeva în izolare sau își petreceau timpul confortabil cu prietenii și familia – oameni inocenți, nebănuitori, care nu aveau nicio idee de răul dintre ei?

În acel moment, Riley nu avea cum să știe. Dar era sarcina ei să afle.

Se trezi, de asemenea, gândindu-se temătoare la April. Nu i se păruse corect să o lase pur și simplu la tatăl ei. Dar ce altceva putea să facă? Riley știa că și dacă nu ar fi acceptat acest caz, un altul ar fi apărut curând. Era pur și simplu prea implicată în munca ei pentru a se confrunta cu o adolescentă obraznică. Nu era acasă suficient.

Dintr-un impuls, Riley își scoase telefonul mobil și trimise un mesaj.

Bună April. CF?

După câteva secunde sosi răspunsul.

Bine, mama. Tu? Gata, l-ai rezolvat?

Îi luă o clipă lui Riley să înțeleagă că April se referea la noul caz.

Nu încă, scrise ea.

April răspunse, O să-l rezolvi curând.

Riley zâmbi la ceea ce părea să fie o încurajare.

Tastă: Vrei să vorbim? Pot să te sun acum.

Așteptă câteva secunde pentru răspunsul lui April.

Nu acum. Sunt bine.

Riley nu știa exact la ce se referea. Se întristă puțin.

Bine, tastă ea. Noapte bună. Te iubesc.

Încheie discuția și rămase așa, uitându-se departe în adâncul nopții. Zâmbi nostalgic amintindu-și întrebarea lui April...

“Gata, l-ai rezolvat?”

“El” putea însemna o varietate de lucruri în viața lui Riley. Și se simți foarte, foarte departe de a rezolva oricare dintre ele.

Riley privi din nou în noapte. Uitându-se la strada principală, și-l imagină pe criminal conducând direct prin oraș spre liniile de tren. Fusese o mișcare îndrăzneță. Dar nici pe departe atât de îndrăzneță ca faptul că nu se grăbise să agațe corpul de un stâlp electric de unde să fie vizibil în lumina care venea de la depozit.

Acea parte din modus operandi-ul său se schimbase drastic în ultimii cinci ani, de la a arunca neglijent un corp pe marginea râului la a-l agăța pe cel din urmă în văzul lumii. Nu îi dădea impresia lui Riley ca fiind în mod special organizat, dar devenea mai obsesiv. Ceva în viața lui se schimbase. Dar ce?

Riley știa că acest fel de îndrăzneală reprezenta adesea o dorință crescândă pentru publicitate, pentru faimă. Asta fusese în mod cert adevărat în cazul ultimului criminal căruia îi dăduse de urmă. Dar se potrivea în acest caz. Ceva îi spunea lui Riley că acest criminal nu era numai mic și oarecum firav, dar și timid, chiar umil.

Nu-i plăcea să omoare. Riley era destul de sigură de asta. Și nu faima îl îndemnase la acest nou nivel de îndrăzneală. Era disperare pură. Poate chiar remușcare, o dorință aproape conștientă de a fi prins.

Riley știa din experiență personală că ucigașii nu erau niciodată mai periculoși ca atunci când începeau să se întoarcă împotriva lor înșiși.

Riley se gândi la ceva ce spusese mai devreme comisarul Alford.

“Criminalul nu e grăbit, până la urmă.”

Comisarul se înșela. Riley era sigură de asta.

Capitolul 10

Lui Riley îi păru rău pentru coronerul districtului, un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie, când acesta întinse fotografiile pe biroul comisarului Alford. Imaginile afișau fiecare detaliu înfiorător al autopsiei lui Rosemary Pickens. Medicul legist, Ben Tooley, părea ușor bolnav. Era fără îndoială mai obișnuit să examineze cadavrele oamenilor care muriseră de atac cerebral sau de infarct. Arăta de parcă nu dormise și își dădu seama că rămăsese cu siguranță treaz noaptea trecută. Și Riley bănuia că nu dormise profund ori de câte ori se lungise în pat.

Era dimineață, iar Riley se simțea remarcabil de odihnită. Patul ei fusese moale și confortabil și nici coșmarurile nici vreun intrus real nu îi perturbaseră somnul. Avusese o nevoie aprigă pentru o astfel de noapte. Și Lucy și comisarul Alford păreau vioi – dar coronerul era altă poveste.

– E la fel de rău ca la crima Marlei Blainey de acum cinci ani, spuse Tooley. Mai rău, poate. Doamne, după acea crimă, am sperat că o să dăm uitării astfel de lucruri. N-am avut norocul ăsta.

Tooley arătă grupului un prim-plan cu ceafa femeii. O rană mare și profundă era vizibilă și părul dimprejur era încâlcit cu sânge.

– A suferit o lovitură puternică în osul parietal stâng, spuse el. A fost suficient de tare încât să-i spargă ușor craniul. A cauzat

probabil o comoție cerebrală, poate chiar și un scurt interval de inconștiență.

– Ce fel de obiect a fost folosit? întrebă Riley.

– Judecând după părul smuls și julitură, aş zice că a fost lovitura unui lanț greu. Marla Blainey a avut același gen de rană în aproximativ același loc.

Alford își scutură capul.

– Tipul ăsta e tot numai despre lanțuri, spuse el. Reporterii deja l-au poreclit “criminalul în lanț”.

Lucy arată spre câteva prim-planuri strânse cu abdomenul femeii.

– Credeți că a fost bătută în general, de-a lungul timpului? întrebă ea. Vânătăile alea arată rău.

– Așa e, arată rău, dar nu sunt de la bătaie, spuse Tooley. Are astfel de contuzii peste tot din cauză că a fost legată atât de strâns cu lanțurile. Între lanțuri și cât de strânsă a fost cămașa de forță, a petrecut multă vreme în durere acută. La fel și cu Marla Blainey.

Grupul tăcu preț de o vreme, reflectând asupra semnificației acestei informații.

În cele din urmă, Lucy spuse:

– Știm că e mic și nu foarte puternic – și presupunem că este într-adevăr un “el”. Așadar se pare că le-a reprimat pe fiecare dintre femei cu o singură lovitură puternică în cap. Când au fost amețite sau inconștiente, le-a târât într-un vehicul din apropiere.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.